

det er vanskeligt at opgøre virkningen af denne udligning, når de helt præcise aldersmæssige og civilstandsmæssige oplysninger ikke kendes for flytningene. Desuden er de tilskud, der herved mangler i analysen, af mindre beløbsmæssig betydning end tilskuddene ifølge skattegrundlagsudligningen. Der ville dog sandsynligvis blive tale om en forbedring for kommunerne, hvis disse tilskud var med.

Til analysen af talgrundlaget bemærkes endvidere, at Landsforeningen ikke har medregnet indtægterne fra det nye *aktiveringstilskud* fra L 82 i kommunernes indtægter. Der henvises i undersøgelsen til, at disse tilskud, som i lovforslaget er skønnet at ville koste 28 mio. kr. på landsplan, forudsætter merudgifter. Denne argumentation er dog ikke rimelig, idet L 82 forudsætter, at der ikke bliver tale om en udvidelse af kommunernes samlede aktiveringskapacitet. Baggrunden herfor er, at en stigning i flytninges brug af beskæftigelsesprojekter m.v. må skønnes at modsvares af et mindreforbrug af uddannelsespladser m.v.

Endelig må det anføres, at når der – som i KL's analyse – forsøges en total opgørelse af udgifter og indtægter, bør denne så vidt muligt føres helt igennem. Derfor burde de *skatteindtægter*, som kommunen får som følge af større omsætning hos de handlende, løn til pædagoger og lærere, løn til selvforsørgede flytninge m.v., inddrages i en opgørelse. Disse indtægter må formodes især at få betydning efter nogle år, når flytningene i stigende grad bliver selvforsørgede.

4. Hvad angår selve *talgrundlaget*, kan der gøres alvorlige indvendinger mod analysens antagelser om skoleudgifter og udgifter til daginstitutioner. For skoleudgifternes vedkommende er beregningerne angiveligt baseret på oplysninger fra en enkelt kommune (Åbenrå). Socialministeriet har oplyst, at de beregnede udgifter pr. flytning for skoler, der anvendes i KL's analyse, ligger meget betydeligt over de gennemsnitsomkostninger pr. barn, der på landsplan gælder for folkeskoleundervisning. Omkostningerne i analysen ligger også betydeligt højere end for de kommuner i landet, der har de højeste omkostninger pr. barn. For daginstitutionsudgifterne pr. flytningebarn synes der at være tale om usædvanlig store variationer mellem de betragtede kommuner. Der savnes i analysen en mere udførlig begrundelse

for størrelsen på disse udgifter, og *talgrundlaget forekommer på dette punkt uacceptabelt*.

I relation til opgørelsens forudsætning om, at antallet af flytninge opgøres på basis af en 10-lande-metode, skal der gøres opmærksom på, at det i svaret på spørgsmål 7 af 13. december 1991 til Socialudvalget er foreslået at modificere denne metode, hvor de relevante flytningelande er ændret for årene efter 1989. Denne ændring vil dog formentlig ikke have den store betydning for det samlede resultat.

Spørgsmål 14:

(Spørgsmålet, der er ligelydende med spørgsmål 13, er stillet til socialministeren, der i sin besvarelse har henholdt sig til indenrigsministerens besvarelse af spørgsmål 13).

Spørgsmål 15:

»Ministeren bedes redegøre for, hvorledes man kan sikre sig, at kommunerne udarbejder egentlige integrationsplaner for flytninge (familier eller grupper af flytninge), hvad bl.a. er sigtet med forslaget.«

Svar:

Med lovforslaget ændres finansieringen af kommunernes udgifter til flytninge. Kommuner med mange flytninge får generelt forbedret deres økonomi, og finansieringsreglerne omlægges således, at de i højere grad får udgifterne dækket ved generelle tilskud samtidig med, at de får et økonomisk medansvar for udgifterne efter bistandsloven.

Kommunerne får derfor en væsentlig interesse i, at integrationsarbejdet lykkes, og at flere flytninge bliver i stand til at klare sig selv.

Når en flytning overgår fra Dansk Flygtningehjælp til kommunen, vil der ofte være behov for, at den forrevalidering, der har fundet sted i Flygtningehjælpen, videreføres således, at der lægges en erhvervsplan, og at pågældende tilbydes revalideringsydelse. Det er vigtigt, at forrevalideringen hænger sammen med en evt. senere erhvervsplan og revalidering i kommunerne. Der er derfor behov for et fleksibelt og effektivt samarbejde mellem Flygtningehjælpen og kommunerne, og da kommunerne kan overtage ansvaret for flytninge tidligere, åbnes der for nye og mere målrettede samarbejdsmuligheder.